

ще припусне между нивитѣ и само рошавата му глава ще лѣсне на месечината, додето се провали къмъ ливадитѣ. А тежкиятъ тропотъ ще се разрони като черна буца прѣстъ въ въздуха. Както винаги.

— Дѣдо!

— Е?

— Видѣ ли днесъ Ганка, каква е почернѣла и очитѣ ѝ хлѣтнали като ями навжтре. Погледне човѣка, а не го вижда. Днесъ я сварихъ на кладенеца. Обърна ми се сърцето. Дошла да налѣй вода, опрѣла се на корубата — плаче. Рекохъ ѝ: — добъръ день — тя не ме чу. Взе стомнитѣ и тръгна. Дошѣ ми се страшно да я заприказвамъ — неможахъ. Защо ми е легнала на сърцето, като деветгодишна болестъ.

— Не знамъ, чоджумъ.

— Пролѣтесъ ме срѣщна на пѣтя и ме спрѣ. Дума ми: „Монка, като ходишъ по гората, знаешъ ли гроба на батя си Андрея“. — „Какъ да не го зная“. — „Ако ти дамъ нѣщо, ще му го занесешъ ли?“ — „Ща“ — казвамъ. Сутринята минахъ край тѣхъ, даде ми сребърното си кръстче, което е лежало до сърцето ѝ, да го заровя надъ главата му. Даде ми го, заржчва ми да му кажа... Че като се разрева. — „Не ме пушатъ да отида, да го видя, Монка!“

Идѣше ми да я сграбя и да я занеса. Портичката скрѣцна и се подаде майка ѝ. Азъ подкарахъ козитѣ.